

METAF. XXI

I gdzie się podziała?

Jeszcze z króweczką na łączce traweczkę skubała,
Jeszcze jej w rzeźni na głowę krew świnki kapiała,
Jeszcze się z wołem pod stołem do syta nażarta,
A potem z nim razem tak nagle umarła?

Trwała sobie raz w harmonii,
Raz w chaosie, raz w agonii,
I nagle po prostu zanikła.

A może schowała się w śmieci?
A może skoczyła do zsypu?
Gdzie siedzi?
Jakiego jest typu?

Może gada z pogodynki
Ustami tej pani
Z oczami blondynki?

Może tańczy w markecie z nabiałem,
Może świeci w reklamie gołym ciałem,
A może po prostu jej nie ma?

Kiedys siedziała gdziekolwiek,
Czy w bogu, czy w gwiazdach, czy w krowie,
Drżała też na hasło „człowiek”.
A teraz zapytam „gdzie jesteś?”, nie powie.

Panna Metaf. oniemiała.
Panna Metaf. się poddała.

Poza mną jej nikt nie szuka.
„Nie ma czasu!” – licznik stuka.

Najważniejsze na świecie
zakupy w markecie!

Panna Metaf. się poddała.
Teraz widzę już, gdzie zwiata.

Choć to jej się nie podoba,
Zagrzebała się w podrobach.
Tu pierś kurza, a tam noga.
Stąd klientom patrząc w oczy,

szuka boga.